Skandinaviens Stjerne

NR. 5 MAJ 1954 103. ÅRGANG

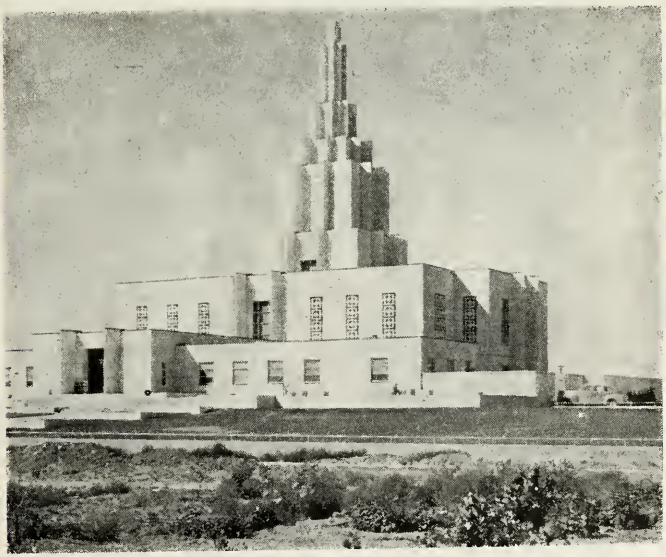

Templet i Idaho Falls, Idaho.
Indviet i 1945 af præsident George Albert Smith.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 | MAJ 1954 | 103. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab 147
Ny apostel 148
Hvorledes beder vi? 149
En sang til moder 151
Lydighed 152
Hvis vi var syv 153
En pilgrimsrejse til Det Hellige Land 154
I evangeliets net 159
Distriktskonferencerne 165
Referater fra grenskonferencerne 167
Personlige nyheder fra nær og fjern 168
Nyt fra hjælpeorganisationerne 169
Kredslærerindernes budskab 173
Kredslærernes budskab 174
Fra missionsmarken 175

GUDS HERLIGHED ER INTELLIGENS

Vi har nu endelig fået en GUF nål til den danske mission. Det er noget, som mange har ønsket.

Prisen er kun kr 2,50. Pengene bedes indsendt samtidig med bestillingen på postgirokonto 333 38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Vi har også endnu nogle få *jubilæumsnåle* tilbage. Pris 2,50.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Kristus selv såvel som andre profeter i Det gamle Testamente havde forudsagt, at han ville opstå fra graven på den tredie dag. Det var først, da Maria Magdalene og Maria, Jakobs moder, og de andre kvinder gik ud til graven tidlig om morgenen på den første dag i ugen (Mark. 16:1—2), at verden kendte noget til opfyldelsen af disse profetier. Men da de kom til graven for at salve deres Herre, blev de forbavsede og meget bange, da de så en ung mand sidde ved den højre side, klædt i en lang, hvid klædning. Engelen kunne se, at de var forfærdede og sagde til dem: »Bliv ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her ..... Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går forud for jer til Galilæa; der skal I se ham, som han har sagt jer.« (Mark. 16:6—7). Nu vidste disciplene intet om dette, skønt Kristus havde fortalt dem alt om det, de forstod ikke, hvad han mente. De sørgede og græd, fordi de ikke forstod det. Da han vandrede med dem og spiste med dem, vidste de ikke, at det var deres Herre, der var sammen med dem. Det var først, da han bebrejdede dem, at de ikke troede dem, der var blevet sendt for at fortælle om hans opstandelse, at de troede og vidste, at deres Herre var med dem. De vidste ikke den gang, at han ville forlade dem igen om få timer for aldrig mere at vende tilbage i egen person igen.

Han lærte dem evangeliet, hvordan de skulle prædike og undervise i det, og så blev han optaget til himmelen. De var forbavsede og stod og stirrede op imod himmelen og ønskede, at han ville vende tilbage, da to engle sagde til dem: »I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himmelen. Denne Jesus, som er optaget fra jer til himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himmelen«. Da Kristus forlod sine disciple, bad han dem blive i Jerusalem og sagde til dem, at de ville få kraft fra det høje. Dette gjorde de, og da det skete, kunne ingen magt på jorden eller i helvede forhindre dem i at prædike om Jesus Kristus, den korsfæstede. Ved at gøre dette, mistede alle apostlene deres liv. Det er bemærkelsesværdigt, hvorledes de overfor konger og regenter så vel som over for alt folket bevidnede, at Kristus var verdens Frelser, og at ligesom alle døde i Adam, skulle alle opstå i Kristus. Det er øjensynligt, at folk ikke forstod, hvad en opstandelse i virkeligheden var. En meget lille del af folket anerkendte Kristus og hans apostles lærdomme, thi til trods for alle mirakler og alt, hvad de prædikede og lærte folk i omtrent to eller tre generationer, lykkedes det folket at dræbe alle apostlene og profeterne og forandre lærdommene, indtil man ikke kunne høre sandheden om Kristus og opstandelsen. Hvis De læser første halvdel af 37. kapitel hos Ezekiel i Det gamle Testamente, vil De se, at profeterne omkring 1000 år før Kristus havde en god forståelse af opstandelsen, men 1000 år efter Kristi komme til jorden forstod de, der fortolkede Bibelens lære, intet angående opstandelsen.

I det 19. århundrede modtog Joseph Smith åbenbaringer fra Herren og kunne forklare opstandelsen fra de døde tydeligere end Ezekiel (læs Lære og Pagter, afsnit 76). Joseph ikke alene

lærte folk, at Kristus havde levet på jorden, var blevet korsfæstet og var opstået, men han så og talte med den opstandne Herre (L. & P. 76:22—23; 110:1—10). Siden den dag har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige prædiket om Kristus, den korsfæstede, og bevidnet overfor verden, at mennesket lever efter døden, og at alle Adams sønner og døtre, undtagen fortabelsens sønner, vil opstå og stå foran Gud for at gøre regnskab for de handlinger, de har udført i dødeligheden.

Det er mit vidnesbyrd for alle, der læser disse linier, at opstandelsen er bogstavelig, at Kristus var førstegrøden, og at alle Adams sønner og døtre vil følge, nogle for at herske og regere i Guds celestiale rige og resten i mindre riger. Må vi være blandt dem, der kommer frem i den første opstandelse, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

NY APOSTEL

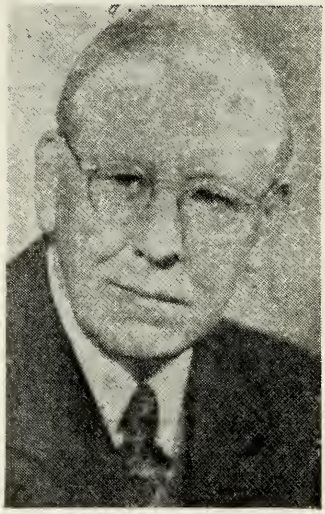

Apostel George Q. Morris

Ved generalkonferencen i Salt Lake City den 6. april blev ældste George Q. Morris, tidligere assistent til De Tolvs Råd, ordineret til apostel og udfylder dermed den plads i De Tolv Apostles Råd, der blev ledig ved apostel Matthew Cowleys død.

Apostel Morris er født i Salt Lake City den 20. februar 1874 og er således fornylig fyldt 80 år. I 1905 blev han viet til Emma Ramsey, og parret har 3 børn.

Udnævnelsen af ældste Morris har bragt en veteran med mange års fremragende arbejde i Kirkens tjeneste ind i De Tolvs Råd. Før sin kaldelse til assistent til De Tolvs Råd i oktober 1951. var ældste Morris måske bedst kendt for sin lange tjeneste indenfor M. I. A., hvor hans første store stilling var som præsident for Salt Lake Stake i 1904. I 1908 blev han rådgiver i biskoprådet i 14. ward, og senere, efter en kort tid igen at have virket som præsident i M. I. A., blev han biskop i 14. ward, hvilket embede han beklædte i ti år. I 1948 blev han kaldet som præsident for missionen i de østlige stater og virkede i dette kald, da han i 1951 blev kaldet som assistent til De Tolv.

Ældste Morris har sammen med afdøde præsident George Albert Smith været meget aktiv i arbejdet med at markere og bevare Utahs pioner-minder. Hans forældre var blandt de pionerer, der vandrede

over sletterne til Saltsødalen. Han har da også virket som formand for den komité, der rejste det store monument »Dette er stedet«, og arbejdede sammen med præsident David O. McKay i den komité, der forberedte jubilæumsfestlighederne i 1947.

Fra *Deseret News*.

Andre nye general-autoriteter

Under mødet tirsdag den 6. april ved Generalkonferencen i Salt Lake City blev ældste Sterling W. Sill kaldet som assistent til De Tolv Apostles Råd for at udfylde den plads, der blev ledig ved ældste George Q. Morris's kaldelse som apostel.

Hvorledes beder vi?

En af vore skønne sange har en linie, der lyder således: »Herre, lær os at bede«. Det er en nødvendig appel. Enhver har brug for at lære dette.

Herren har gjort meget for at lære os, hvorledes vi skal bede. Tidligt under sin jordiske gerning gav han os Fadervor. Det første, den lærer os, er: Alle vore bønner, uden undtagelse, skal henvende sig til vor Fader, som er i himlen.

Vi skal ikke bede til andre end Faderen. Vi beder ikke til Jesus, vi beder ikke til nogen anden. Alle vore bønner skal rettes til vor Fader.

Men de skal udtrykkes i hans Søns, Jesu Kristi, navn! Det er noget, der hurtigt overses af folk i verden. Mange af de bønner, vi hører udtalt i radioen eller andre steder, undlader nu den nødvendige del, at bede om alt i Jesu Kristi navn.

Nogle vil måske sige, at det ikke findes i Fadervor i Bjergprædikenen. Men når de siger sådan, glemmer de, at Frelseren bagefter tilføjede det og befalede, at det herefter skulle bruges. Hvornår tilføjede han det? Da Jesus henvendte sig til sine disciple før sin korsfæstelse, sagde han: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, hvis I beder Faderen om noget, skal han give jer det i mit navn. Hidtil har I ikke bedt om noget i mit navn; bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen.« (Johs. 16:23—24).

Og han lærte os også, »og hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre.« (Johs. 14:13—14).

Hans undervisning om bøn blandt nephiterne er meget udtømmende på dette punkt. »Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn«, sagde han (3 Nephi 18:19).

Han lærte os endvidere, at hvis vi beder om de ting, som er hensigtsmæssige for os at have, hvis vi beder om det, »som er ret«, og beder »og tror, at vi skal få det«, og beder til Faderen i hans navn, så skal vi modtage det. (3 Nephi 18. kap.).

Der er nogle vigtige punkter her. Er de ting, vi beder om, rette og rigtige? Det får os til at spørge om, hvad der er passende emner for bønnen. I 34. kapitel af Alma får vi et glimt af disse ting. Han siger, at vi skal bede angående vor beskæftigelse, vor husholdning, vore ejendele, at vi skal bede om beskyttelse mod vore fjender og mod fristelser, og at vi skal bede for vort eget og vor families velfærd.

Jesus befalede, at vi skal bede med vor familie — holde familie-bøn, (3 Nephi 18:21), og at vi skal bede for dem, som kommer til vore møder. Vi belæres også om at opsende en troens bøn for dem, der er syge. I Bjergprædikenen lærer vi at bede for vore fjender, selv for dem, som forfølger os og siger allehånde ondt imod os.

Men selve den kendsgerning, at han siger, at vi skal bede for det, som er ret og rigtigt, antyder, at vi til tider måske beder om noget, som ikke er ret. Da vi er dødelige, kender vi ikke altid Guds vilje i alle ting. Dette er sandt bl. a. i vore bønner for de syge. Vi lærer, at hvis de »ikke er bestemt til at dø«, vil troens bøn frelse dem (L. & P. 42:44—52). Af den grund må vi altid have tillid til ham og følge det eksempel, som Frelseren gav i Gethsemane, og sige »ikke som jeg vil, men som du vil«.

Vigtigheden af at bede med tro på, at vi vil få, er altovervejende.

»Hvadsomhelst I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, at I skal få det, se, det skal gives jer.«

Bønnen er i sandhed en af vore mest kostelige gaver. Bogstavelig talt kan selve himlens vinduer åbnes for os og bringe os velsignelser i et sådant overmål, at vi næppe kan fatte dem — hvis blot vi tror.

Hele vort liv kan gøres rigere, vore glæder kan blive større, vi kan få et liv i overflod — hvis vi tror.

Men vi må altid huske, at tro uden gerninger er død. En død tro bringer ingen velsignelser. »Dersom I elsker mig, hold mine befalinger.«

Lydighed og offer bringer himlens velsignelser. De er målestokken for vor tro.

Fra *Deseret News.*

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter,* om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer,* bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

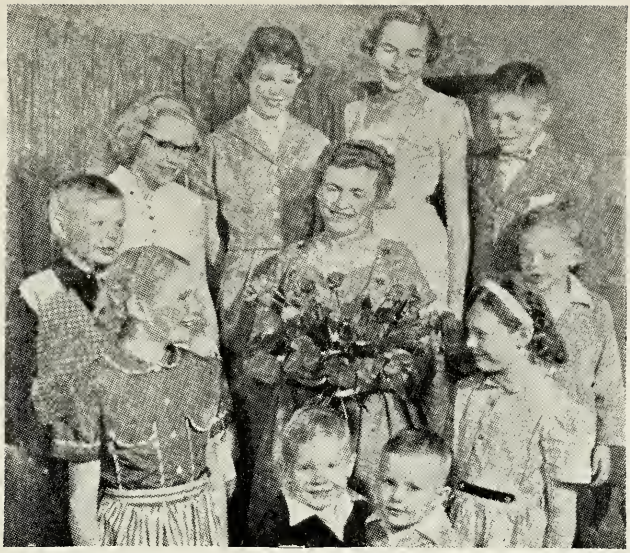

En sang til moder

Der synges om mange og meget på jord;
men skønnest af alt er at synge om Mor,
thi hun er vort alt og vort bedste på jord!
og derfor vi mindes vor elskede Mor.

Måske er hun gammel, og ensom hun bor;
og er hun langt borte, på dig hun dog tror.
Hun beder dog stadig til Gud for sit barn,
at barnet må sende en tanke til Mor.

Måske de unge ej rigtig forstår
den ensomme Moder, som derhjemme går.
Hun går der så ene og beder til Gud,
at Han vil bevare det barn, der drog ud.

Om venner du mister — ja, alt her på jord;
et er dig da sikkert, din elskede Mor.
Hun vil dig ej svigte, hun kan dig forstå,
for dig hendes hjerte dog altid vil slå.

Er du en af dem, der har mistet sin Mor?
Så tænk på den tid, da hun var her på jord!
Hun bad dig ej glemme at bede til Gud,
arbejde i Kirken og holde hans bud.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Og en gang i himlen, når I mødes der,
ja, samles med alle, vi her havde kær,
din Moder dig venter, I skilles ej mer;
lev livet, så atter din Moder du ser.

Johanne Østrup, København.

Lydighed

I den korte tid, jeg har været her i Danmark som missionær, har jeg gentagne gange hørt udtalelser som »det tror jeg ikke på« eller »det kender han ikke noget til, det ved jeg bedre« eller »fordi de kommer fra Amerika, tror de, at de ved alting.« Ja, selv efter apostel Moyles besøg falder der bemærkninger som »han er da kun et menneske« eller »hvad kender han til vore private forhold her i Danmark«.

Mon det ikke snart er på tide, at vi i fred og ro og med en bøn i vore hjerter — og glem ikke denne bon, for det er det vigtigste i dette tilfælde — at vi med en oprigtig bøn i vore hjerter til vor himmelske Fader prøver at forstå, at der er en orden i alting, og der er også en orden i vor kirke, Guds kirke, og denne orden hedder lydighed mod dem, som har ret til at byde.

Det er som regel små ting, der kommer op i en diskussion, eller vi bliver bedt om noget, som ikke rigtig passer os, eller en af brødrene kommer med noget nyt, som vi ikke har hort før, og derfor må der protesteres.

Brødre og sostre, vi gik i dåbens vande engang, og der sluttede vi en pagt med vor Fader i himlen, og vi lovede at efterleve evangeliets love og ordinancer så godt, som det var os muligt. En af disse love er lydighed. Har vi glemt, at skriften er fuld af beviser på, at efterlevelse af disse love altid bragte velsignelser, hvorimod nægtelse af lydighed altid har bragt strid, sorg og forbandelse? Hvad mener vi om Abraham, der fik bud om at ofre sin son; han havde, om nogen har haft det, grund til at gøre vrøvl og komme med indsigelser, men vi ved, at netop lydigheden blev fulgt af store velsignelser, hvorimod Lots hustru, som havde fået besked om ikke at se sig tilbage, da de forlod den brændende by, var ulydig, og ulydigheden blev fulgt af en straf.

Joseph F. Smith siger: Lydighed er en befaling fra himlen og derfor et princip i evangeliet. Brigham Young siger: Gør streng lydighed en mand til en slave? Nej, lydighed er det eneste middel på jorden, som gør et menneske frit, og vi vil blive slaver af vore tilbøjeligheder og af djævelens rænker, hvis vi modsætter os dette princip. Lad os glemme os selv og tage ved lære af Mesterens ord, da farisæeren spurgte ham: Mester, hvilket er det storste bud i loven? Og svaret var: Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og det andet er dette lig, du skal elske din næste som dig selv.

Vi kan ikke alle være missionspræsident, distriktspræsident, grensforstander eller leder for de forskellige organisationer, men vi kan og skal hjælpe dem, der sidder i disse stillinger, thi de er mænd og brødre, indsat i stillinger formedelst inspiration fra himlens Gud, og som sådan har de krav på vor udelte støtte.

Ingen kan tjene to herrer, og jeg er sikker på, at vi trods alt ønsker at gøre, hvad der er ret. Lad os derfor alle samles under dette fælles motto: At tjene Herren med al vor flid, så vil vort sind blive lyst og let. Må Herren velsigne os med kærlighed og trofasthed, må han velsigne os i vor familie og i vore hjem, at vi må være et lys for verden, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste *Figal H. Breum.*

Hvis vi var syv

I denne rationaliseringens tidsalder er ægtemændene tilbøjelige til at bemærke: »Hvis du blot ville føre hus på en rationel måde .....«

Da jeg prøvede på at opstille en rationel plan, blev jeg klar over, at gennemsnitshjemmet på landet har brug for *syv mødre.*

Moder nr. 1 skulle gå på indkøb, lave mad, bage, planlægge spiseplanen, servere maden, smøre madpakker, vaske op, sylte og henkoge og på anden måde tage sig af køkkenet.

Moder nr. 2 skulle vaske, stryge, stoppe, lappe, rense, presse, udlufte og lægge tøjet på plads.

Moder nr. 3 skulle feje, tørre støv af, vaske og bone gulve og polere møbler, pudse vinduer, holde orden i skuffer og skabe samt rede senge.

Moder nr. 4 skulle tage sig af børnene, deres påklædning og deres mad, deres bad, deres søvn, opdragelse, disciplin og hvile.

Moder nr. 5 skulle tage sig af haven og gården, opdrætte kyllinger, samle æg ind og sælge dem, plukke frugt og grave grøntsager op, passe husdyrene.

Moder nr. 6 skulle tilhøre GUF og Kvindelig hjælpeforening, arbejde i bestyrelser, undervise i søndagsskolen, arbejde i Røde Kors og skrive breve.

Moder nr. 7 skulle være sin mands kammerat og medhjælp — hjælpe ham i hans forretning, underholde hans venner, deltage i de selskabelige pligter, lytte til hans problemer.

Hver af disse mødre ville have et fuld-tids arbejde, med meget lidt arbejde, der falder sammen.

»Men hvem skulle føde børnene?« hører jeg nogen sige. Det er tvivlsomt om rationaliseringssystemet ville give nogen af de syv mødre tid til det. At få børn er et fuld-tids arbejde i sig selv — et arbejde, som det lykkes den stakkels upraktiske gennemsnits-husmoder at presse ind i sit mangesidige program, trods al mangel på system!

(Mrs. *J. J. Mortimer),*
Gengivet efter The Farm Journal.

En pilgrimsrejse til Det Hellige Land

April 1954

Horsens, den 25. marts 1954.

Indledning.

Ejnar Due Jensen

Jeg vil først præsentere mig for læserne: — jeg er en ung sidste dages hellig, grensforstander i Horsens gren, som har fået det privilegium at rejse til Bibelens hellige land og hele den nære Orient. Jeg er ikke en rig mand, som har for mange penge, men en almindelig dansk håndværker, der ønsker at anvende bl. a. de velsignelser, som visdomsordets efterlevelse giver menneskene i form af større opsparingsevne — ved undladelse af at købe og anvende tobak, spiritus, kaffe, the og lignende skadelige og dyre nydelsesmidler — til en studie- og ferierejse til de steder, der også for en sidste dages hellig er hellige og minderige steder.

Jeg ser i denne rejse en velsignelse, en gave fra Gud, en mulighed for mig til udvikling, en uddannelse, som intet universitet kan give mig; dette er praksis, al skoleuddannelse er teori — jeg siger med Goethe: »Grå, kære ven, er alskens teori, — grøn er kun livets træ.«

Jeg vil holde påske i Jerusalem, jordens midtpunkt, som jøderne siger, med støtte i Ezekiel 5:5: »Så siger den Herre Herren: Dette er Jerusalem; jeg satte det midt iblandt folkene, omgivet af lande.« Men også andre steder — andre lande vil jeg besøge; jeg skal se Athen og Akropolis, jeg vil lade mine tanker gå tilbage til Moses, der førte Israel ud fra Ægypten ca. 1450 f. Kr., medens jeg betragter kæmpestatuen af den tids farao, Ramses den Anden, og pyramiderne og den store sphinx, der allerede var gamle på dette tidspunkt. Derefter rejser jeg gennem Libanon, hvor Salomon hentede cedre til Templet, videre til Damaskus i Syrien og Amman i Transjordanien og så Jerusalem — og nu ikke mere, før jeg har betragtet livets grønne, vidunderlige træ i al dets skønhed og kan give det den beskrivelse, det fortjener.

Ejnar Due Jensen.

Campidoglio, Adriaterhavet, søndag den 4. april 1954.

Solen skinner fra en næsten skyfri himmel — havet er blikstille — jeg ligger i en dækstol og forsøger at samle mine tanker til en beskrivelse af min rejse indtil nu.

Det var torsdag den 1. april om eftermiddagen, jeg entrede Nord-Expressen i Fredericia, og så gik det syd på — jeg skifter tog i Ham-

burg, og kursen sættes mod München, hvor der skiftes tog igen — der er stor fremgang at spore i Tyskland, selv om krigens ar ikke lader sig skjule.

Nu er vi i Østrig og stiger op over Alperne — her er smukt, sneen ligger endnu langt ned ad bjergsiderne, det begynder at regne, men efterhånden som vi stiger, bliver det til sne — det ser skønt ud med de snedækte graner — — — i Brennero (Brennerpasset) er det næsten snestorm, men nu går det igen nedad, sneen og regnen hører op, vi er syd for Alperne —dér flyver en hel flok svaler, og se anemo-

Aftenstemning i Venedig.

nerne og de bristefærdige knopper på træerne — ja, se om ikke frugttræerne blomstrer i al deres hvide og lyserøde pragt.

Nu er solen gået ned — bjergryggene tegner deres massive sorte konturer mod aftenhimlen, og lysene tændes i gårde og huse rundt omkring på bjergsiderne og i dalenes landsbyer — stjernerne har også tændt deres lys og giver billedet det tredimensionale perspektiv og gør et lille menneske opmærksom på, hvor stort Guds skaberværk er i forhold til vort, og vor lille klode.

Jeg skifter igen tog i Verona; der er lige tid til at gå ind på banegårdsrestaurationen for at få en forfriskning — man kan se, at man er i Italien, marmor halvvejs op ad væggene og mosaikgulve; desværre er det mørkt, så jeg kan ikke se meget af, hvordan her ser ud i byen, men kl. 22,14 går toget til Venedig; det kommer fra Milano — der er jo en verden uden for Verona — og den kalder, eller rettere min seng på Hotel Nettuno ved Canale Grande kalder, sovevogn er godt nok, men jeg vil helst have en seng, der ikke er på hjul.

Der er en kilometerlang dæmning ud til Venedig, som jo ligger ude

i Adriaterhavet på nogle øer ud for kysten. Det er et eventyr at komme til Venedig om natten — man går ud af banegårdshallen og står straks ved Canale Grande — de elektriske lys spejler sig i det natsorte vand, lydløse gondoler padler sig frem under en af de mange broer, som krummer ryg over kanalen — andre er parat til at sejle én til ens bestemmelsessted, ligesom taxier i en almindelig by.

Lørdag morgen vækkes jeg af de sprøde klokketoner fra Venedigs mange kirker, solen står op, det bliver dejligt varmt — vi er nok 3—4 uger længere fremme end i Danmark — jeg begiver mig ud i byens

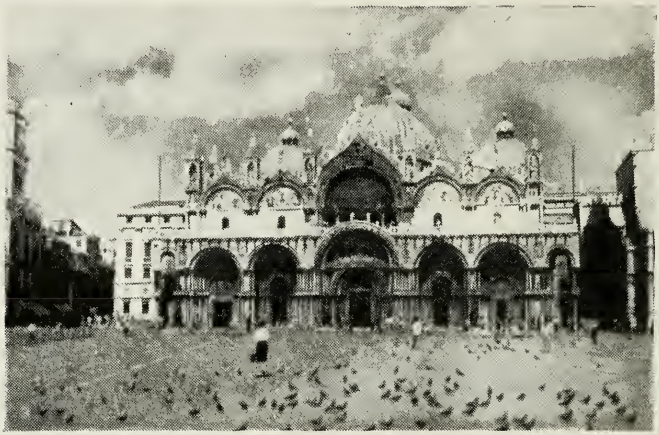

Markuspladsen i Venedig.

labyrintiske gader, det vil sige, det er et netværk af smalle fortove langs kanalerne; jeg går indenfor i en af de katolske kirker — der er messe med klokkeringlen og forskellige rituelle handlinger af præsten oppe ved alteret — hvilken forskel på Kristi Kirke og de andre kirker — hvilket skuespil er ikke det af Kristus indstiftede jævne nadvermåltid blevet til — bag mig opdager jeg en kvinde, der ligger på knæ ved en pyntet Madonnadukke i et glasskab; hun plukker et par blomsterblade af de hvide nelliker, der står uden for i en vase, og pakker dem ind i et stykke medbragt papir; hvilken symbolsk betydning de har for hende, ved jeg ikke. Livet her i de smalle gyder med de forfaldne, gamle, engang pragtfulde huse er sydlandsk broget og interessant at studere — jeg tager en gondoltur rundt, både i de brede hovedkanaler og de snævre sidekanaler og får et godt indblik i livet, som leves her.

Markuspladsen er så bekendt for de fleste, at jeg ikke vil beskrive den her; jeg benytter lejligheden til at gå ind i Markuskirken, under hvilken apostlen Markus skal være begravet — første gang jeg var i Venedig havde jeg ikke tid til at se den indvendig. Smuk er den, men som en lagkage, der har fået for megen pynt på.

Som sidste dages hellig ser man med andre øjne på disse kirker, end andre mennesker gør det — den hedenske indflydelse er for mig åbenbar, de orientalske mysteriereligioner har tydeligt blandet sig med kristendommens lære og forandret denne; både i udsmykning og i ritualer er der ikke megen forskel fra de hedenske templer. »De ærer mig med deres læber, men deres hjerter er langt fra mig — og deres lærdomme er menneskebud, som bærer gudfrygtighedens skær.« Mange gange falder disse ord i mine tanker.

Men dette er blot en mellemstation på en pilgrimsrejse til det hellige land. Kl. 19 går det med motorbåd ud til Campidoglio — dagen er kort — de sidste røde stråler fra solnedgangen spejler sig i det allerede natsorte vand — ved midnat sejler vi ud fra Venedig — Adriaterhavets dronning.

Campidoglio, 6. april kl. 22.

Efter to dages strålende sol og næsten tropisk varme, med mellemlandinger i Bari og Brindisi i Syditalien, nærmer jeg mig nu ved slutningen af den tredie dag, som har vist, at det også kan regne og blæse hernede i syden, den Korinthiske Kanal, og i morgen tidlig vil jeg gå i land i Piræus og besøge Athen, som jo også Paulus i sin tid besøgte, og hvor han talte i synagogen til jøderne og forkyndte om Jesus og opstandelsen; han stod også frem midt på Areopagus og talte til athenerne: »Athenere! jeg ser, at I i alle måder er ivrige i jeres gudsdyrkelse. Thi da jeg gik omkring og tog jeres helligdomme i øjesyn, fandt jeg blandt andet et alter med den indskrift: »For en ukendt Gud«. Det, som I således dyrker uden at kende det, det forkynder jeg jer. Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som er himmelens og jordens herre, bor ikke i templer, gjorte med hænder, han tjenes heller ikke af menneskers hænder.« (Ap. Gern. 17:22—25).

I Korint havde Paulus tilsyneladende mere held med sig end i Athen, for der ved vi, at han oprettede en menighed: »Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korint..... Men hver sabbat førte han samtaler i synagogen og søgte at overbevise både jøder og grækere. Da nu Silas og Timoteus kom ned fra Makedonien, var Paulus helt optaget af at forkynde ordet, idet han vidnede for jøderne, at Jesus er Kristus. Men da de stod imod og spottede, rystede han støvet af sine klæder og sagde til dem: »Jeres blod kommer over jeres egne hoveder. Jeg er uden skyld; fra nu af vil jeg gå til hedningerne.« Og han gik bort derfra og tog ind hos en gudfrygtig mand ved navn Titus Justus, hvis hus stødte op til synagogen. Men synagogeforstanderen Krispus kom til tro på Herren tillige med hele sit hus; og mange andre af korinterne, som hørte ordet, troede og lod sig døbe. Og Herren sagde til Paulus i et syn om natten: »Frygt ikke, men tal og ti ikke; for jeg er med dig, og ingen skal lægge hånd på dig og gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt folk i denne by.« Så slog han sig ned dér i et år og seks måneder og lærte Guds ord iblandt dem.« (Ap. Gern. 18:1—11).

Paulus skriver senere breve til denne menighed. (Korinterbrevene).

Kl. 9 i morges passerede vi Korfu, og i eftermiddag blev jeg vækket af min middagssovn og gjort opmærksom på, at nu passerede vi Kefalonia og kom ind i det Joniske Hav.

I går eftermiddags havde jeg også flere interessante oplevelser, som det vil føre for vidt at beskrive — livet i Bari og Brindisi i al sin sydlandske brogethed — naturens skønhed, blomster, pinjer og palmer — et besøg i en gammel romersk kristen kirke eller resten af den i kælderen under en nyere katolsk kirke var interessant; selve rummet stammede fra de første kristnes tid for ca. 1900 år siden, med

Fra Akropolis i Athen.

marmorsøjler fra korsfarertiden. Denne samt en høj søjle, der afsluttede den gamle vej Via Appia, var særlig interessant at se i Brindisi. Via Appia gik jo fra Rom til Brindisi, og herfra drog Sulla og Cæsar på erobringstogt til østen, og herfra drog jeg også ud mod øst for, om ikke at erobre så dog at opleve, det nære østen og det hellige land.

Athen, 7. april kl. 12.

Besteg Akropolis og nød udsigten over Athen. Jeg så for mit indre blik Paulus stå frem for at tale til athenerne på Areopagus. Templerne på Akropolis er fra ca. 500 f. Kr. Forlader Athen i eftermiddag og vil snart være i Ægypten.

Ejnar Due Jensen.

»Og du skal sætte menighederne i orden, studere og lære og blive bekendt med alle gode bøger, sprog, tungemål og folk.« (L. & P. 90:15)

Fortsat artikel:

I EVANGELIETS NET

Historien om

ANNA KARINE GAARDEN WIDTSOE

Af JOHN A. WIDTSOE

John nærmede sig konfirmationsalderen, og han blev formanet til at gå til præst; men han var lige glad med faderens formaninger. Han ville måske eller måske ikke gå til præst. Hans fader var virkelig i en fortvivlet stilling. John ville sandsynligvis bringe skam over sig selv og ikke blive konfirmeret til sædvanlig tid.

Kort før konfirmationsdagen meddelte John, at han havde været til præst nogle få gange, og at han skulle konfirmeres. Den lykkelige fader gav med glæde sønnen det fornødne nye sæt tøj. Konfirmationsdagen gik faderen i kirke for at overvære højtideligheden, men med bange anelser. Drengen havde i den senere tid været slem og havde sjældent været hjemme. Børnene stod som sædvanlig på række i gangen. Faderen satte sig, temmelig træt, i en kirkestol i nærheden og begyndte at se efter sin søn. Børnene stod altid opmarcheret efter kundskab. Faderen så nøje efter den nederste del af rækken, hvor hans bortløbne søn skulle være. Han var der ikke. Hans faders hjerte sank ned i livet. Var det muligt, at John havde svigtet i sidste øjeblik og ikke ville blive konfirmeret? Det ville være en ydmygelse! Faderens øjne vandrede op og ned ad rækken, fra den ene til den anden, men der var ingen John! Dette var i sandhed en ydmygelse! Hans blik strejfede et øjeblik den, der stod øverst, den, der havde udmærket sig mest. Han så igen. Nej, ingen fejltagelse var mulig. Dér, den første i rækken, den mest ærede af alle, stod John i stiveste puds og med hvid flip. Den kløgtige rad havde holdt faderen i uvidenhed om sin flittige konfirmationsforberedelse. Anders Widtsoe så endnu engang på sin søn; så tog han brillerne af og tørrede sine øjne.

Efter konfirmationen blev forholdene hjemme mellem John og stedmoderen endnu værre. Til sidst bestemte den selvsikre, egenrådige knøs at løbe hjemmefra, så langt bort som muligt. Han fandt et skib, som gik til den yderste ø Frøya, og han arbejdede for billetten. Han fik arbejde på den anden side af øen, lige overfor Titran. Han var da ca. 15 år gammel. Det er sandsynligt, at faderen snart fandt ud af, hvor John var, men troede måske, at det bedste at gøre var at lade fyren have sin vilje og lære fornuft ved at føle verdens hårde slag.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Den nyankomne var imidlertid i stand til at klare sig selv. Han var stor og stærk, med en god forstand og parat og villig til at gøre alt, hvad der forlangtes af ham. Desuden gjorde hans selskabelige, hjælpsomme natur ham velkommen overalt. Han var en god bryder, sang med en dyb melodiøs stemme, legede med børnene, holdt sjov med pigerne og skrev breve for de satte forældre. En brugbar dreng var kommet til øen, noget forskellig fra de indfødte.

En dag var han blevet sendt ud for at gøre rent i stalden. Han var ved at sprede mog, da de tre mænd, der førte tilsyn med skoleforholdene på øen, klatrede ud af deres båd og gik hen til ham med et splinternyt forslag. Der trængtes til flere lærere på øen. Ville han gå på seminariet og studere til lærer, hvis de hjalp ham med de nødvendige penge? De fortalte ham ikke, at præsten, som konfirmerede drengen, indtrængende havde bedt faderen om at give ham en uddannelse, og at faderen sørgede for pengene. De var blevet advaret om drengens uafhængighedstrang, men de trængte til ham. John tog imod tilbudet og lovede at komme tilbage og undervise på øen et år eller to.

Oppe i en bjergdal inde i landet i nærheden af landsbyen Klæbo havde staten bygget et seminarium, hvis hovedopgave var at uddanne lærere. Der var forelæsningssale og klasseværelser og et bibliotek og en lille kirke og en halv snes ærværdige mænd, kloge mænd, professorer, som åbnede en ny verden, nej, nye verdener, for denne udvalgte samling af unge mænd. Der fandtes også en sovesal og en fælles spisestue; og der diskuteredes ivrigt, medens ord, meninger og afgørelser svirrede i luften. Der blev stiftet venskaber for livet her. Landets kommende ledere blev uddannet der. Den unge John A. Widtsoe, som han sædvanligvis skrev sit navn, nød livet i fulde drag. Snart sløvedes mindet om hans ulykkelige hjem. Han begyndte at forstå, at der var to sider ved enhver sag og ethvert spørgsmål. Hvorfor bekymre sig om små ting, når der var så meget at lære, matematik, sprog, tegning, opmåling, praktik, sang — ja, der var altid sang — og alle de andre ting, en lærer måtte lære?

Efter to års forløb var John atter på Frøya, dæmpet, oplyst, fuld af mod, fyldt med ideer om fremtiden. Han var omkring 21 år og parat til kamp. Der var kun eet skår i glæden. For at være fuldt uddannet måtte han gå på seminariet endnu to år. Han havde sit skolebevis, men han ønskede at få alt det, som skolen kunne give. Han måtte spare sammen til dette formål.

Et af de første steder, han underviste, var Frøya, hvor han i sin første time mødte den dygtige, lille pige, som skulle blive hans hustru. Han udviklede sig til at blive en glimrende lærer. Hans ry gik over hele øen. Der var ingen præst på øen. Læreren blev befolkningens rådgiver og hjælper i sager angående skøder, testamenter, brevskriveri og alle ting, der krævede ud-

dannelse. Folk kunne lide at tale om deres forhold med denne sorthårede, blåøjede, atletiske unge mand med den dybe stemme og sunde dømmekraft. Han besøgte de gamle og syge og lagde planer sammen med forældrene for børnenes vel. Hans stille humor og kloge forslag fik familien til at føle sig bedre tilpas i dagevis.

Han havde ikke været der længe, førend han begyndte at arbejde på sociale reformer, som er blevet af varig værdi for samfundet og for dets tusinder af besøgende. Det vil senere blive omtalt.

Han virkede i otte år på den del af øen og vandt befolkningens hengivenhed i en sådan grad, at det den dag i dag, mere end 70 år efter, at være en slægtning af ham er at finde åbne døre i Titran og omegn.

År efter år planlagde han at gå tilbage til seminariet for at fuldende sine studier, men beboerne tiggede og bad ham om at blive lidt længere; han var dygtig nok til dem; og så havde fiskerpigen endnu ikke givet ham sin tro.

Otte år efter hans ankomst blev de forlovet og begyndte at lægge planer for deres liv sammen. Hun tilskyndede ham, selv om det ville blive lange år, til at gå tilbage til seminariet og fuldende studierne.

Fiskerpigen skulle blive hans! Med sang på læberne og i hjertet tog han af sted for endnu to år. Det var rige år. Han var moden nu. Der stiftedes herlige venskaber. Han havde et bestemt mål: Hustru og hjem og familie. Hans kærestebreve til fiskerpigen, ofte på rim — thi han havde også en digterisk åre — afslører i smukke ord og rig billedpragt en forfinet og ædel natur, en higende sjæl med dybe følelser og med varme i sine udtalelser. Hvor fiskerpigen frydede sig over en sådan kærligheds rigdom og sødme!

Den unge mand må have været elsket af sine kammerater på seminariet, for i hans poesibog, som vi vil kalde den i dag, findes der ca. et halvt hundrede hyldestskrivelser, der giver udtryk for en hengivenhed og en påskønnelse, som sjældent bliver et menneske til del.

Han tog eksamen med udmærkelse og kom tilbage til Frøya. Kort efter blev han og Anna Gaarden gift.

Således lyder skolelærerens historie.

KAPITEL VI.

De lykkelige år.

Den 29. december 1870 blev Anna Karine Gaarden, som da var godt og vel 21½ år gammel, gift med John Andersen Widtsoe, der var ni år ældre. De blev viet i Dolm kirke på øen Hitra, den kirke, som Anna havde gået i hele sit liv. Bryllupsgæsterne

roede over til kirken, hvor gamle pastor Brodtkorb, som havde døbt Anna som barn, foretog vielsen. Bagefter roede bryllupsgæsterne tilbage til Titran, og hele landsbyen fejrede begivenheden. Den smukke brud var strålende lykkelig. Fremtiden var gylden og dækket med roser. Men hendes fader, Peder Olsen Gaarden, tænkte med sorg på de forbigangne dage. For ham hang der en sky over fremtiden. Han ville være mere ensom end nogensinde før. Og Petroline tænkte på, når mon hendes tur ville komme.

Skolelæreren havde bygget et stort to-etagers hus i Daloe på den anden side af øen, en times gang borte. Det var bygget med dobbelt formål: at give hans familie et hjem og at afgive klasseværelser, hvortil nabobørnene i nogle kilometers afstand kunne komme og blive undervist. Han afskaffede begrebet den omrejsende lærer. I dette nye hus, hvor ingen havde boet før, og som bruden havde møbleret efter sin egen smag og for sine egne penge, førte skolelæreren fiskerpigen for at have hende for evigt. De lykkelige år begyndte.

Da skolelæreren som ung mand var kommet til Titran og så, hvorledes tusinder af fiskere samledes til forskellige tider af året, tænkte han en del over dette forhold. Befolkningen selv trængte til åndelig vækkelse, og de besøgende behøvede tilsyn med deres fritid og dens anvendelse. Som forholdene lå, var der ingen mulighed for adspredelser eller åndelige sysler, og kortspil og drikkeri blev fiskernes væsentligste form for morskab. Han besluttede at tage sagen i sin hånd og lave reformer. Folk måtte højnes. Det var hans pligt som en mand med uddannelse.

På daværende tidspunkt blev der stiftet en forening i Norge for folkelig oplysning (Selskabet for Folkeoplysningens Fremme). Han var medlem af denne forening og var i virkeligheden dens repræsentant på øerne. Foreningen udgav udvalgte bøger til fremstillingsprisen, som selv de fattigste havde råd til at købe. Selskabet blev en faktor på uddannelsens område i Norge. Skolelæreren søgte at placere disse billige og gode bøger i hjemmene på øen. Hans eget bibliotek stod til disposition for offentligheden. Han plejede at tage et kært bind digte og læste dem om aftenen for en gruppe, der var samlet til familiesammenkomst. Således skærpede han deres appetit for god læsning.

Han fandt imidlertid snart ud af, at det ikke var nok. Husene var små, og han kunne lige så godt tale til et eller to hundrede som til tyve eller tredive. Derfor undfangede han idéen om at bygge en stor sal på Titran, der om hverdagen kunne benyttes som læseværelse og kulturgård, om aftenen til forelæsninger og musikbegivenheder og om søndagen til gudstjenester. Han gav sig i lag med at sikre de nødvendige midler, havde held med sig og havde til sidst den tilfredsstillelse at se den opført under sin ledelse. Den var magen til festsalen på seminariet, ottekan-

tet for at få maksimumplads med mindst mulig brug af materialer. Det var dyrt at afskibe tømmer og brædder med båd fra fastlandet.

Eksperimentet var en uhyre sukces. Landsbyboerne og de besøgende i silde- og torskesæsonen gjorde brug af salen. Skolelæreren stillede sine bøger til disposition for læserne; han holdt forelæsninger om forskellige emner om aftenen eller ledede musik-arrangementer; og om søndagen læste han ritualet i den lutherske kirke. Institutionen blev en magtfuld, reformerende og opbyggende faktor i sognet. Bygningen står stadig, et tavst monument for den ivrige, sukcesrige idealisme hos en ung mand, som satte sig for at hjælpe sine medmennesker. Den var en af de mange forløbere for de talrige kulturcentrer, som nu findes i hvert land. Skolelæreren var i sit hjørne af verden en forløber for vor tids socialarbejdere.

En samtidig, der har skrevet i de senere år, taler således om det arbejde, som skolelæreren har udført for befolkningen på den yderste ø: »John A. Widtsoe skabte så at sige liv på disse øer, hvor livet næsten var holdt op; han startede en bevægelse for at højne folket, og som endog den dag i dag viser den kraft, der var i ham og hans arbejde. Han vækkede befolkningen som af en søvn.«

Den 23. februar 1871 døde Peder Olsen Gaarden. Hans liv havde aldrig været lykkeligt, siden hans hustru var afgået ved døden. Da Anna giftede sig, syntes det som om der kun var lidt tilbage for ham i livet. Petroline var da borte fra hjemmet for at gå i skole. Peder Gaarden var træt, og han blev taget hjem.

Faderens død pegede hen på et nyt liv for det unge par. Efter i de første to år at have undervist på øen, var skolelæreren begyndt at se efter nye områder, hvor han kunne bruge sine talenter. Han ønskede at komme til en af byerne i selve landet, hvor skolerne havde klassedeling, og hvor der gaves bedre faglige muligheder. Han havde lyst og evne til at skrive, prosa såvel som poesi, og ønskede at bo i nærheden af de steder, hvor der blev udgivet aviser og bøger. Han ønskede også at tilbringe det år, der var nødvendigt, for at tage en eksamen fra universitetet i Oslo (dengang Christiania), og dette kunne lettere gøres på den løn, han fik ved de større skoler. Befolkningens indtrængende anmodninger og håbet om at vinde Anna havde holdt ham på øen, men altid med den følelse, at han en skønne dag måtte tage derfra. Da han giftede sig, blev han boende på øen, fordi både han og Anna følte, at det ikke var helt rigtigt at lade faderen være alene. Da denne døde, var situationen en anden. Anna selv ønskede at prøve vingerne. Verden var stor, og hun kendte i virkeligheden kun øerne.

31. januar 1872, lidt over et år efter deres bryllup, blev deres

første barn, en søn, født i Daløe, i lærerens eget hus, et stenkast fra Atlanterhavet, hvor bølgerne slog højt. Drengen fik navnet John Andreas Widtsoe. En tid var det tvivlsomt om barnet kunne leve, for han var født med håndleddet fastgjort til hovedet, og en grim kirurgisk operation måtte foretages umiddelbart efter fødselen for at frigøre armen. Så overhængende syntes barnets død, at skolelæreren for at redde barnet fra den evige ild, som var den tids krasse lære, sammen med mange andre modige mænd måtte ro over det åbne sund i det grimme februarvejr for at hente præsten til at døbe barnet. Det var før den nugældende lov, der giver enhver, mand eller kvinde, lov til at udføre ritualet i sådanne nødstilfælde. Men barnet kom sig, og da det blev døbt, en eller to dage gammelt, kom det ikke i kirke for at blive døbt formelt.

Barnets komme varslede en ny dag for det unge par. Der var endnu et andet formål med livet. Anna ville gøre denne søn så meget lig faderen som muligt, og faderen besluttede sig til at uddanne ham til de store gerninger, som han havde drømt om at udføre. Landsbyen undrede sig over, om barnet ikke burde blive den næste »kongens lods« på øen. I mellemtiden ønskede landsbyboerne forældrene til lykke og sendte små gaver.

Der gik endnu to-tre år. Faderens bo blev taget under behandling af skifteretten, en langsom proces, deres hus måtte sælges — de havde tidligere flyttet det fra Daløe til Titran, hvor det stadig står — der var mange ting, der skulle ordnes, og befolkningen tiggede og bad ham om ikke at tage væk med deres fiskerpige.

Omtrent tre år efter faderens død fik skolelæreren en stilling ved skolen i Namsos, en lille by ca. 125 km nord for Trondheim. En hel del af Annas fædrenearv blev brugt i forbindelse med flytningen og rejsen og til at give erindringsgaver til hendes mangeårige venner og naboer, som hun nu skulle forlade for stedse. Hun var ung og i godt humør; verden skulle udforskes.

Namsos gav dem begge begyndelsen til det, de ønskede. Her var læreren i daglig kontakt med kolleger. Kløgt og snille skærpedes, nye synspunkter udvekslede. Han fandt snart ud af, at han kunne hamle op med sine nye kolleger. Den lokale avis opdagede hans skrivetalent og ansatte ham som fast medarbejder. Præsten hørte hans musikalske stemme og fik øjnene op for hans kendskab til musik, gjorde ham til kirkesanger, og han fik også andre udnævnelser og muligheder. Han fik mange venner. Hans kolleger beundrede ham og viste deres følelser ved gaver og gode ord. Han nød det nye liv. Han følte, han voksede.

Anna levede ligeledes et rigt liv i de nye omgivelser i Namsos. Lærerne og deres forening og den akademiske sammenslutning i byen afholdt selskabelige sammenkomster i hinandens hjem. Der var dans i beskedent omfang, en musikaften engang

imellem og en sjælden gang en teaterforestilling. Den nye tilværelse gav Anna mere tid til at læse, hvad hun benyttede sig af. Især begyndte hun at studere og læse Bibelen omhyggeligt og at sammenligne dens lærdomme med landets kirkers. Folk opdagede Annas talenter og gaver, og hun blev sat til at undervise i husgerning i skolen, hvad der bragte pigerne i skolen under hendes sunde og heldige indflydelse.

Når alt tages i betragtning, havde den lille familie ikke nogensinde før levet lykkeligere. Deres lille søn voksede op som et livligt barn og var tilbøjelig til at lave gale streger og var flere gange nær ved at blive slået ihjel. Faderen morede sig med at prøve pædagogiske forsøg på barnet. Han tog ofte barnet med sig i skole, når han havde timer. For Anna var den lille fyr indbegrebet af jordisk lykke. (Fortsættes).

Distriktskonferencerne - foråret 1954

København distrikt, 27., 28. og 29. marts.

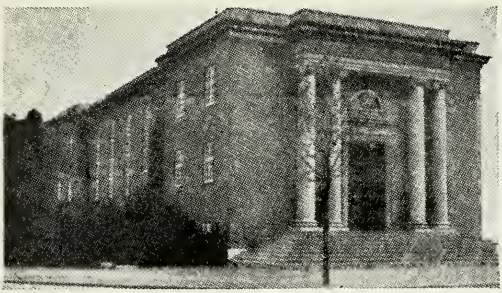

Konferencen i København distrikt indledtes lørdag aften med en koncert. Det blev for de 158 tilstedeværende en stor oplevelse. Det var en af de bedste koncerter, der længe har været afholdt i København distrikt. Det er umuligt at fremhæve enkelte numre, alt var af en sådan kvalitet, at alle blev revet med af den pragtfulde sang og musik, vi fik at høre.

Præstedømmets møde blev afholdt søndag morgen kl. 8,30 og blev ligesom alle de øvrige møder ledet af distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, der ligeledes talte under dette møde. Hans emne var: De menneskelige svagheder. Der blev i denne korte tale sagt mangt og meget om menneskene og i særdeleshed om brødrene indenfor præstedømmet, som vil være godt at lægge sig på sinde. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, ældste Ernest Anton Jensen, talte om djævelens værk og hans fristelser overfor os mennesker. »Hvorfor går missionærerne ud i verden?« Således indledte missionspræsident Junius M. Sorensen sin tale. Han talte endvidere om kærlighed mellem søskende indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og om præstedømmets magt. Tilstede 56.

Samtidig blev der afholdt møde for Kvindelig hjælpeforening. Søster Lilli Mortensen talte over emnet: Det er min pligt at opbygge et

Randers, 2., 3. og 4. juli.

vidnesbyrd og hjælpe med til at styrke andres. Derefter talte søster Mary G. Sorensen om: At hjælpe os selv og andre at opbygge et stærkt vidnesbyrd. Vi hørte derefter nogle bemærkninger af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen. Under mødet medvirkede Kvindelig hjælpeforenings sangkor under ledelse af søster Valborg Johansen. Tilstede 42.

Kl. 10 blev der afholdt søndagsskole, hvor vi hørte fra de tre grene under København distrikt: Slagelse, Amager og København. Det var vidunderligt at sidde og høre fra børnene, se den frimodighed, hvormed de gik til talerstolen og fremførte deres del af programmet. Det vekslede med taler og sang, der var noget, der havde bud til alle. Børnesangkorene fra København gren og Amager gren medvirkede med hver sine små sange. Søster Kirsten Lauridsen fra Amager fik alle til at trække på smilebåndet med sin fikse måde at fremhæve Amager gren på: børnene fra Amager vidste alle uden undtagelse, hvem Joseph Smith var! Præsident Ejnar Nielsen fortalte ved hjælp af en billedbog en belærende og morsom historie om herr »Jeg vil ha'« og herr »Jeg vil gi'«. Tilstede 194.

Det specielle møde, der afholdtes kl. 12, var vore missionærer værdigt. De viste her, hvilken viden de er i besiddelse af. Hvor er det pragtfuldt at høre, hvor hurtigt disse mænd og kvinder, vore søskende, lærer det danske sprog; der var ikke een, der vaklede i sin tale, alle kunne det perfekt, skønt mange af dem kun har været her i Danmark i ganske kort tid. Emnet for mødet var »Evangeliet gennem tiderne«, og hver af de syv missionærer, der talte, fortalte om sin bestemte tid, lige fra Adam til Joseph Smith. Ved dette møde fik vi Amager grens nystartede sangkor at høre. Disse søskende har alle lagt et stort arbejde i koret, og de fik også løn herfor. Tilstede ialt 112.

Aftenmødet begyndte kl. 19, og vi havde den glæde at høre fra medlemmerne af missionspræsidentskabet. Præsident Ernest Anton Jensen talte om altid at holde Guds bud. Fornægt aldrig noget indenfor Kirken, det vil altid komme til at svie til dig selv, stå trofast om den pagt, du har indgået med Herren. Præsident Ejnar Nielsen talte om den hellige ægteskabspagt og ægteskabets fortsættelse efter den jordiske død. Fortalte historien om kong Midas og hans datter Guldlok, derefter om livet efter døden og de beseglinger, der udføres i templerne, og talte til sidst om de syv spørgsmål, der må besvares, førend man kan komme i templet. Til slut hørte vi fra missionspræsident Junius M. Sorensen, der talte om ånderne og profetierne, om begravelse af vort legeme og om opstandelsen; hvad der sker, og hvad der står i skriften om skrifterne. Bad alle sidste dages hellige være trofaste og aktive.

Imellem talerne hørte vi nogle sange af København grens sangkor, samt solosang og kvartet ved missionærerne. Tilstede ialt 143.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne.

Konferencens emne: »Evangeliet gennem tiderne« vistes på en iøjnefaldende måde straks, når de besøgende trådte ind i kirkebygningen, idet de to missionærer, ældste Paul C. Burgoyne og ældste A. Leron Johnsen, havde levendegjort de forskellige faser indenfor evangeliet ved hjælp af en række modeller i plastisk opstilling, som de personligt havde lavet, og som vakte berettiget beundring hos alle, der så dem.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening bazar, som blev en stor succes. Der blev vist et godt og afvekslende program af forskellige søskende. Derefter fulgte en mannequin-opvisning efter bedste mønster; her som så mange andre steder spillede børnene en fremtrædende rolle; hvor var de søde og yndige i deres forskellige dragter, som de viste med stor ynde og charme. Selve bazaren blev derefter åbnet; salget gik fint, og der blev et pænt overskud til Kvindelig hjælpeforening. Tilstede 140.

Alt i alt var det en ualmindelig fint tilrettelagt konference, der tjener København distrikt til stor ære. *O. R.*

Komplette årgange af »Skandinaviens Stjerne«

Vi har ladet indbinde et mindre antal »Skandinaviens Stjerne« for 1953, og disse kan nu købes på missionskontoret. Indbindingen er en smuk brun pluviusin-indbinding med ægte guldtryk på ryggen, og prisen er kun kr. 15.00 i Danmark, $ 3.00 i udlandet, portofrit tilsendt.

Vi har desuden endnu nogle få indbundne eksemplarer af *Stjernen for 1952,* som kan fås til samme pris som 1953.

Bøgerne bestilles lettest og billigst ved indsendelse af beløbet, i Danmark på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Ved bestillingen bedes nøjagtigt anført, hvad der ønskes.

Referater fra grenskonferencerne

Kolding, 14. marts.

Konferencen begyndte med søndagsskole kl. 10. Først hørte vi tre børn, der talte om, hvordan det, de lærer i søndagsskolen, kan hjælpe dem. Derefter sang et børnekor »Jeg tjener Gud, mens jeg er ung«, og to lærerinder i søndagsskolen talte. Vi hørte dernæst fra et par missionærer, og et af søndagsskolebørnene sang »Ingen er så tryg for fare«. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte til børnene og lærte dem, hvordan vi kan opnå at få lykkelige familier. Til slut kaldte distriktspræsidenten, ældste Dennis Christensen, på nogle af de tilstedeværende, som vi hørte et par ord fra. Det var et dejligt møde, hvor vi havde hørt Guds ord udtrykt både i sang og tale, og af børn og voksne. Tilstede 23.

Umiddelbart efter søndagsskolen blev der afholdt nadvermøde. Efter at nadveren var blevet velsignet og omdelt, blev tiden overgivet til medlemmerne, og mange bar deres vidnesbyrd. Til stede 14.

Konferencens sidste møde afholdtes kl. 19,30. Først hørte vi to taler

Randers, 2., 3. og 4. juli.

fra missionærerne, ældste Gale Jensen og ældste Marion Davidson, og en sangsolo ved missionær, søster June Pehrson fra Esbjerg. Grensforstanderen, broder Johs. Liljengren, talte om Kirkens sandhed, og distriktspræsident Dennis Christensen formanede os til at prøve på at overvinde syndens magt. Derefter sang seks missionærer for os, og til slut talte præsident Ejnar Nielsen om de velsignelser, man kan opnå ved at holde Herrens bud. Der var 23 tilstede, og vi havde den glæde at have besøgende både fra Esbjerg, Fredericia og Vejle. Det var en dejlig konference, hvor vi i rigt mål følte Guds Ånd. *J. J.*

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

Salt Lake City, Utah: Søster Sofie Rasmussen, som i 1949 emigrerede fra København til Salt Lake City, Utah, fyldte den 21. marts 75 år. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 4. maj fylder søster Maren Lang 70 år. Hjertelig til lykke!

Den 19. maj fylder broder Vilhelm Poulsen 80 år. Hjertelig til lykke!

Den 22. maj fylder broder Niels Peder Thomassen 80 år. Hjertelig til lykke!

Brønderslev: Den 13. maj fylder broder Henry Christian Thomsen 70 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 19. maj fylder søster Skylda Hendriksen, Enghavevej 180, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 23. maj fylder broder Christian Larsen (Søborg-Larsen), Oldermandsvej 31, 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 24. maj fylder broder Niels Hendriksen, Enghavevej 180, 60 år. Hjertelig til lykke!

Slagelse: Den 25. maj fylder søster Fanny Sørensen, Munkebjergby, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 31. maj fylder søster Ingeborg Nielsen, Flakkebjerg, 60 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U. S. A.: Tidligere missionær i den danske mission, Dennis M. Carlsen, er den 19. februar i Logan Templet blevet viet til Edith Sørensen, tidligere Aalborg. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U. S. A.: Tidligere missionær i den danske mission, Clifford J. Kindred, er den 18. marts i Idaho Falls Templet blevet viet til Miriam Taylor. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Esbjerg: Den 2. marts blev søster Lydia Frøsig Andreassen viet til broder Joseph Thomas Asmussen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U. S. A.: Præsident William M. Hansen, tidligere rådgiver til missionspræsident Edward H. Sorensen og missionspræsident Junius M. Sorensen, sender fra sit hjem i St. Anthony, Idaho, de hjerteligste hilsener til alle søskende i den danske mission!

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

»En lille lignelse om Moder«.

Den unge moder satte sin fod på livets sti. »Er vejen lang?« spurgte hun. Og hendes ledsager sagde: »Ja, og vejen er hård, og du vil blive gammel, før du når enden på den, men enden vil være bedre end begyndelsen«.

Men den unge moder var lykkelig, og hun ville ikke tro, at noget kunne være bedre end disse år.

Så legede hun med sine børn og samlede blomster til dem langs vejen og badede dem i den klare strøm; og solen skinnede på dem, og livet var godt, og den unge moder udbrød: »Intet vil nogensinde blive så dejligt som dette.«

Natten kom, og stormen kom, og stien blev mørk, og børnene rystede af frygt og kulde, og moderen trak dem tættere til sig og dækkede dem med sin kappe, og børnene sagde: »Åh, Moder, vi er ikke bange, for du er nær, og vi ved, at intet ondt kan komme,« og moderen sagde: »Dette er bedre end den strålende dag, for jeg har lært mine børn mod.«

Og morgenen kom, og der var en høj forude, og børnene klatrede derop og blev trætte, men stadigvæk sagde hun til børnene: »Vær blot tålmodige, vi er der snart.« Så børnene klatrede, og da de nåede toppen, sagde de: »Vi kunne ikke have gjort det uden dig, Moder.« Og da moderen lagde sig den aften, så hun op mod stjernerne og sagde: »Dette er en bedre dag end den sidste, for mine børn har lært styrken ved at møde modgang. I går gav jeg dem mod. I dag har jeg givet dem styrke.«

Og den næste dag kom truende skyer, som formørkede jorden — skyer af krig, had og ondskab, og børnene famlede sig frem og snublede, og moderen sagde: »Se op. Løft jeres øjne mod lyset.« Og børnene så op og så over skyerne en evig herlighed, og den ledte dem og bragte dem frem på den anden side af mørket. Og den aften sagde moderen: »Dette er den allerbedste dag, for jeg har vist mine børn Gud«.

Og dagene gik, og ugerne og månederne og årene, og moderen blev gammel, og hun blev lille og bøjet. Men hendes børn var høje og stærke og gik modigt frem. Og når vejen var hård, hjalp de deres moder, og når vejen var knudret, løftede de hende, for hun var let som

en fjer; og til sidst kom de til en høj, og på den anden side af højen kunne de se en skinnende vej og gyldne porte på vid gab.

Og moderen sagde: »Jeg har nået enden på min rejse. Og nu ved jeg, at enden er bedre end begyndelsen, for mine børn kan vandre alene, og deres børn efter dem.«

Og børnene sagde: »Du vil altid vandre med os, Moder, selv når du er gået gennem portene.« Og de stod og så på hende, da hun gik videre alene, og portene lukkedes efter hende. Og de sagde: »Vi kan ikke se hende, men hun er stadig med os. En moder som vor er mere end et minde. Hun er en levende personlighed.«

(Temple Bailey).

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Nadververs for maj—juni 1954:

Hvor stor en visdom og kærlighed
fyldte himlen i det høje,
og sendte Frelseren herned
for at lide, dø og ophøje.

Når vi hver søndag morgen i søndagsskolen læser eller fremsiger nadververset sammen, tænker vi da nogensinde på, hvad de ord, vi siger, betyder? Når nadveren bliver omdelt, tænker vi så over de ord, som vi lige har hørt? Tænker over, hvad de betyder, tænker over de ting, som Gud har gjort for os, at han har sendt sin Søn her ned til jorden for at sone vore synder, så vi kan blive frelst og komme tilbage og leve med ham?

Det er sådanne tanker, vi bør have, medens nadveren bliver omdelt. Ikke tænke på vor nabos nye hat eller kjole, og ikke tænke på det onde, som andre har gjort imod os. Den slags tanker bør aldrig komme i vort sind, specielt ikke, medens nadveren bliver omdelt.

Tænk på de ting, som vi kan gøre for at hjælpe andre; hvad har Kristus gjort for at hjælpe mig, så jeg kan gøre godt mod andre?

Der er mange ting, vi kan tænke på, som kan hjælpe os i vort daglige liv, hvis vi vil tænke på dem under nadveren.

Vi som søndagsskolelærere kan hjælpe vore elever til at tænke disse tanker, vi kan hjælpe eller opøve dem i at tænke i de rigtige baner. Gør du dette hver søndag? Tænk på disse ting, hjælp din klasse til at tænke på dem. Forklar klassen meningen med de ord, der findes i nadververset.

Lad os få en bedre ånd i vor sondagsskole og i vort liv, så vi kan være beredt til de problemer, der kan komme.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-Forening

Er du klar over, og ved du, hvad der skal udføres ved Stævnet? Er du som medarbejder i GUF klar over, hvor vigtige disse møder er for

dig? Det årlige stævne afholdes til gavn for dig. Det planlægges hvert år på en sådan måde, at du vil få mest ud af det. Møderne bliver arrangeret således, at du vil få gavn og belæring af dem.

Hvad er dine planer i år med hensyn til tidspunktet for Stævnet? Vi håber, at alle arrangerer det således, at de kan komme til Randers fra 2. til 4. juli og deltage i disse møder. Særlig gælder dette dem, der arbejder i GUF. Thi dér vil I modtage den hjælp, som I vil komme til at trænge til i det kommende år.

Lad os allerede nu planlægge at komme til Randers. Vis stor begejstring for dette stævne, og hjælp andre til også at få den samme ånd. *GUF.s hovedbestyrelse.*

Kom til stævnet 2., 3. og 4. juli i Randers

Fredag den 2. juli: Udflugt.

Dejlig sejltur til Fladbro, leg og spisning i skoven. Forskellige lege og konkurrencer.

Fredag aften: Stort Guld og Grønt bal.

Lørdag den 3. juli:

kl. 10,30: »Brunch« (Morgenmad og frokost sammen). Kun for GUF.s bestyrelser.
kl. 13,00: Fællesmøde.
kl. 15,30: Møde for alle GUFs bestyrelser.
kl. 19,30: Festaften.

Søndag den 4. juli:

kl. 10,00: Ungdoms-konference. Præsentation af valgsprog og vidnesbyrdmøde.
kl. 19,00: Ungdoms-konference, sidste møde.

Kom til stævnet!

Primary.

Maj er den måned, hvor vi fejrer Moders Dag. Ved børnene i din Primary, hvorfor vi gør det? Det ville være en god idé at lade børnene lave et par ting til deres moder i løbet af maj måned. Indbyd alle mødrene til at besøge Primary og se, hvad deres børn lærer der.

Hvad er en moder? Er det bare at have et barn? Nej, det tror jeg ikke. Der skal mange ting til at danne en moder. Naturligvis er det største at have børn, at opdrage dem på den rigtige måde, at lide med dem under deres sygdomme, at lære dem Guds veje og verdens veje.

Ja, en moders ansvar er stort. Hun kan opdrage sit barn til at blive en af de bedste mænd eller kvinder, eller hun kan være med til at gøre ham eller hende til en af de dårligste.

Det er det samme med vore Primary-lærerinder. Ja, de fleste af jer er mødre. Men det er alligevel et stort ansvar, I har, at lære disse drenge og piger de rigtige veje, som deres fødder bør gå. At hjælpe dem til at se og forstå Guds rette veje. Det er så let for små fødder at fare vild. Led dem tilbage på de rette veje. Elsk dem, som om det var dine egne, og Herren vil velsigne dig så meget, at du ikke vil være i stand til at tælle alle de mange velsignelser, som du vil modtage.

Herren betaler os altid mange gange for det, vi gør. Dit arbejde i Primary med at hjælpe disse Guds børn at blive ved at være trofaste vil være en af de største glæder i dit liv.

Bed altid om hans hjælp, bed ham om vejledning til at undervise i klassen. Vær altid ydmyg og vær i stand til at tage imod den hjælp, som han vil give dig.

Må Herren velsigne dig i dette vidunderlige arbejde.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Kunne det ske for dig?

Overskriften er titlen på et skuespil, som blev opført i Esbjerg i forbindelse med forårskonferencen, men det har været opført mange gange i kirkens grene i Amerika.

Handlingen foregår i åndeverdenen og stykkets hovedperson var i jordelivet medlem af Kirken, men var ikke aktiv. — Hans forældre havde vist ham en dårlig vej, idet de ikke var tempelviet, og hans eget liv var sådan, at han ikke kunne få en anbefaling til templet, og følgelig blev han heller ikke tempelviet til sin hustru. Gennem skuespillet følger vi ham og forstår, hvor han længes efter hustru og børn. — »Kunne jeg dog blot komme tilbage til jorden for een dag«, siger han. — Men han håber, at hans hustru vil gøre tempelarbejde ved en stedfortræder, så han atter kan blive forenet med hende og holde sine børn i sine arme, når de forlader jordelivet.

Det dramatiske højdepunkt forekommer ved stykkets slutning, hvor alle hans venner i åndeverdenen får lejlighed til at forlade dette sted og gå fremad, medens han lades ene tilbage med sin store skuffelse, idet han netop har fået at vide, at hans hustru på jorden har ægtet en anden mand for tid og evighed, idet hun ikke turde løbe an på, at han i åndeverdenen ville akceptere tempelvielsen.

Hans sidste replik er denne: »Mit liv er spildt. — Jeg har mistet alt, hvad der havde værdi for mig. — Men jeg kan takke mig selv for det.«

Kunne det ske for dig?

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Kredslærerindernes budskab

»*.....og dersom menneskene holder Guds bud, styrker og underholder han dem og tilvejebringer midler, hvorved de kan udføre det, som han har befalet dem.*« (1 Nephi 17:3).

Formål: At efterlade den trøstende tanke, at dersom vi holder Guds bud og befalinger, vil han hjælpe os med at opnå og udføre det, der kræves af os.

Hvilken stor trøst bringer ikke dette budskab til os! At vide, at vi vil blive hjulpet med at gøre alt det, der ventes af os, hvis vi holder Guds bud og befalinger. Vi ikke alene tror dette, men vi har set sandheden af dette citat verificeret i mange tilfælde. Missionærer bærer vidnesbyrd om Herrens hjælp og vejledning i forskellige situationer. De har følt Herrens Ånd lede dem til visse hjem; de har fået lagt ord i munden, som de ikke selv kunne have sagt; de har talt på fremmede sprog uden særlig uddannelse; de har udført mange ting, som krævedes af dem, som de erkendte ikke kunne være udført af dem selv, med mindre Herren var kommet dem til hjælp.

Når mennesker i vor Kirke indsættes i ansvarsfulde stillinger, bliver mange i begyndelsen overvældet af kaldets omfang og storhed, og de føler deres egen utilstrækkelighed. De kan ikke se, hvordan de nogensinde kan klare det store arbejde, som man vil vente, at de skal udføre, når de har sådanne stillinger. Men vi har set dem sætte deres lid til Herren, stræbe efter bedste evne at holde hans bud og befalinger og så udføre ting, som de slet ikke havde drømt om, at de var i stand til at udføre. »Thi for Gud er ingenting umuligt.« (Luk. 1:37).

Nephi, forfatteren til det i begyndelsen af lektien anvendte citat, kan blive en pille til styrke for alle læsere af Mormons Bog. Hans store tro inspirerer os til at sætte vor lid til Herren og til at være flittigere til at holde hans bud og befalinger. Da Nephi fik befaling af Herren til at bygge et fartøj, så han og hans brødre kunne sejle til det forjættede land, knurrede hans brødre imod ham og sagde, at han ikke havde kendskab til at bygge et sådant skib. Nephi satte ikke sin lid til egen kundskab, men til Herrens kundskab, og han sagde til dem:

»Dersom Gud havde befalet mig at gore alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han vil befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske. Og dersom nu Herren har så stor magt og har udført så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes jeg skal bygge et fartøj?« (1 Nephi 17:50—51).

Nephi siger endvidere: »Ej heller byggede jeg fartøjet efter menneskers vis, men jeg byggede det således, som Herren har vist mig.« (1 Nephi 18:2).

Må vi sætte vor lid til Herren. Må vi have ubetinget tro på opfyldelsen af hans ord, og må vi holde hans bud og befalinger, så vi kan få næring og blive styrket i udførelsen af alt det, der kræves af os, idet

vi altid ihukommer Herrens ord: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.« (L. & P. 82:10).

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne.

Artikel 3: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«

Grader af herlighed.

Gennem Kristi forsoning er alle mennesker forløst fra virkningerne af Adams overtrædelse, både med hensyn til legemets død og bortvisningen fra Guds nærhed. Det samme store offer bringes også i anvendelse som et middel til forsoning for personlige synder gennem synderens tro og gode gerninger.

Begge virkninger af forsoningen er indbefattet i den pågældende trosartikel. Den første virkning er at sikre hele menneskeheden fritagelse for straffen for faldet og derved sørge for en plan til almengyldig frelse. Den anden virkning er at åbne en vej for personlig frelse, hvorved menneskeheden kan sikre sig tilgivelse for personlige synder. Da disse synder er resultatet af personlige gerninger, er det retfærdigt, at tilgivelse for dem skal være betinget af personlig lydighed mod de foreskrevne krav, »ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«

Gennem Kristi forsoning vil hele menneskeheden opstå, men den grad af herlighed, som de opnår, vil afhænge af den pågældende persons trofasthed. I det 76. afsnit af Lære og Pagter, en af de største åbenbaringer, der nogensinde er givet, er det gjort klart, at der er tre grader af herlighed med flere grader indenfor hver af disse. De, som ved lydighed og offer opnår den højeste grad af herlighed, hører til det celestiale rige, og har adgang til Guds strålende nærhed sammen med dem, som har fået ophøjelse i dette rige. Den anden eller terrestriale herlighed afviger fra den højeste grad, som månen afviger fra solen på himmelhvælvingen. De, som opnår denne herlighed, er blandt jordens hæderlige mennesker, som imidlertid ikke har opfyldt de krav, der forlangtes til ophøjelsen. Det samme gælder dem, som er forblindet ved menneskers underfundighed, og ikke modtog eller adlød Guds love. Den tredie herlighed er den telestiale. Denne vil blive befolket med dem, som har ført et liv, der fritager dem fra den tungeste straf, men som ikke vil blive forløst før den sidste opstandelse. I det telestiale rige er der utallige grader, som er forskellige, ligesom den ene stjernes glans er forskellig fra den andens. Selv den laveste grad, den telestiale herlighed, overgår al forstand, og intet menneske kender den, undtagen han, som Gud åbenbarer det til. Læs og studér Lære og Pagter 76:50—113.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

Fra missionsmarken

Horsens: Lørdag den 6. marts afholdt Horsens gren en fest for grenens medlemmer for at tage afsked med en af vore mest trofaste og aktive medlemmer, søster Grete Leed, som den 12. marts skulle emigrere til Salt Lake City. Aftenen formede sig som en improviseret underholdnings- og legeaften, hvor alle bidrog med deres talenter til fælles glæde. Der serveredes pølser med rundstykker til de ca. 25 tilstedeværende — og til slut overrakte broder Ejnar Due Jensen på grenens vegne en smuk sølvskål som en påskønnelse og erindring til søster Grete Leed.

Alle var glade for den gode aften i hinandens selskab. *E. D. J.*

Horsens. Onsdag den 3. marts afholdt Horsens grens Primary en fastelavnsfest. Festen åbnedes kl. 15,30 med sang og bøn. Derefter havde børnene en fornøjelig tid sammen med at lege forskellige fastelavnslege. Til sidst serveredes boller og saftevand, og festen sluttede med sang og bøn. Tilstede 28 børn og 2 voksne. *K. C.*

Horsens: Mandag den 22. marts fejredes Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag. Aftenen indledtes med sang og bøn, og præsidentinden, søster Kristine Clausen, bød velkommen og gav en oversigt over tiden, der er gået, og mindedes den tid, for 6 år siden, da Kvindelig hjælpeforening startede her i Horsens. Derefter blev medlemmerne af bestyrelsen kaldt op for at sige nogle få ord i anledning af 112 års fødselsdagen.

Aftenen fortsatte med forskellige lege, og der sluttedes med et festligt smykket chokoladebord, hvortil nogle søstre havde medbragt brød. Grensforstanderen sluttede med bøn.

De 14, der var tilstede, skiltes med en tak for en dejlig aften.

H. B.

Randers: Søndag aften den 7. marts havde Kvindelig hjælpeforening programmet. Emnet for aftenen var: »Se derfor til, o, I der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.« Efter at der var blevet budt velkommen af præsidentinden, søster Anna Mortensen, blev der åbnet med sangen »Min Gud er mit lys« og bøn ved søster Mary Nielsen. Vi sang derefter »Kastes du på bølgen om i livets

nat«, og alle Kvindelig hjælpeforenings autoriteter blev opretholdt ved sekretæren, søster Marie Dahlin. Søster Anna Mortensen talte over emnet »Hvad skal jeg give min himmelske Fader«, og vi hørte derefter en oplæsning af skriftsteder til digtet »O, lad mig kende Gud som ven« ved soster Marie Dahlin. Soster Helene Sørensen gav en biografi over forfatteren og komponisten til dette digt, og vi hørte derefter digtet læst op af soster Åse Sørensen. Kvindelig hjælpeforenings kor sang »Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud«, og vi hørte et talekor, bestående af søster Petrine Nielsen, søster Birgitte Nielsen, søster Mary Nielsen, søster Abild Kristensen og søster Stella Christensen, fremsige forskellige skriftsteder. Til sidst hørte vi en tale ved 1. rådgiver, søster Edith Rasmussen, hvorefter soster Anna Mortensen takkede de tilstedeværende og opfordrede indtrængende til at komme til Kvindelig hjælpeforenings møder. Tilstede 43.

Mandag den 22. marts fejredes Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag, som jo egentlig er den 17. marts, ved en fest i Randers.

Festen blev ledet af 1. rådgiver, søster Edith Rasmussen, og blev indledet med »Hav tak for Profeten«, bøn ved søster Åse Sørensen og sangen »Vi glædes og frydes«. Vi hørte derefter en oplæsning af nogle digte ved søster Marie Nielsen, en sang ved søster Mary Nielsen og søster Abild Kristensen, samt en tale om Kvindelig hjælpeforening ved søster Christiane Christensen og en oplæsning af soster Petrine Nielsen og søster Åse Sorensen. Derefter samledes vi om bordet, der var pyntet med flag og blomster. Der blev serveret kakao og friskbagt kringle og vanillekranse, og maden blev velsignet af ældste Bryson. Der blev sunget flere sange af sostrene, og præsidentinden, soster Anna Mortensen, holdt en lille tale. Til slut sang vi »Pris Gud«, og søster Petrine Nielsen sluttede med bøn. Der var 17 tilstede med missionærerne, som var inviteret med til festen. *A. M.*

Randers: Randers grens sangkor afholdt lørdag den 13. marts en fastelavnsfest for alle grenens medlemmer. Festen begyndte med sangen »Vi glædes og frydes« og bøn ved grensforstanderen, ældste Fred L. Gregersen. Koret sang et par sange, hvorefter man gik over til den muntre del af programmet, der bestod af forskellig optræden, dans, revy for koret og en versificeret tale »Jeg spør' bare« til alle medlemmer af grenen. Der blev afholdt præmiedans, der bestod i at danse parvis med en kartoffel mellem panderne. Der blev serveret gratis kakao og boller til alle de tilstedeværende. Korets rejsegris blev slagtet i dagens anledning, og alle korets medlemmer skænkede bollerne. Alt ialt en yderst vellykket fest. Tilstede ca. 50. *J. N.*

Amager: Søndag den 7. marts var aftenmødet overladt til Kvindelig hjælpeforening. Grensforstanderen, broder Villy Sorensen, bød velkommen, hvorefter tiden blev overladt til sostrene. Der åbnedes

med sangen »Min Gud er mit lys« og bøn ved søster Kirsten Lauridsen. Søster Grethe Nielsen sang derefter »Jesus, du kaldte mig engang«. Præsidentinden, søster Karla Andersen, opretholdt Kvindelig hjælpeforenings autoriteter og fortsatte ved at tale over emnet: »Hvad skal jeg give min himmelske Fader?« Hun bad søstrene om at tage del i Herrens arbejde og give ham et villigt sindelag og et ydmygt hjerte og huske, at natten vil komme, da ingen kan arbejde, så vi må forstå nødvendigheden af at udføre det arbejde, der bliver forlangt af os.

Søster Thora Henriksen oplæste forskellige skriftsteder, gående ud fra digtet: »O, lad mig kende Gud som ven«. Sangen »Samler solskin« blev derefter afsunget, hvorefter søster Inger Fischer gav en udmærket biografi over forfatteren, dr. George H. Brimhall, og komponisten, dr. Florence Jepperson Madsen, til følgende smukke digt:

O, lad mig kende Gud som ven,
og kærlighed til ham igen;
må frihed glæde da mit sind,
når Faders vilje og er min.

Lad kærlighed og godhed gro,
giv andre hjælp og trøst og ro.
Stor glæde i min sjæl jeg får,
når jeg kan lindre næstens kår.

Må evigt liv da bli' min lod
igennem min Forløser god.
Med dem, jeg elsker, evig fryd,
hos Gud en evig dag kun nyd.

Et talekor af søstrene Ingrid Jensen, Jenny og Kirsten Lauridsen fremsagde forskellige skriftsteder om næstekærlighed. Til afveksling blev der sunget: »Venner, kom lad os synge en sang.«

Søster Valborg Nielsen talte over emnet »Lad kærlighed og godhed gro, giv andre hjælp og trøst og ro«, og sagde bl. a., at vi kan ikke virke uden tro. Troen er det princip, hvorved Jehova virker. Næstekærlighed er den kærlighed, der tåler alt, håber alt og udholder alt. Vi kan elske vor næste ved at finde det gode ved dem. Vi vil hjælpe hinanden og bygge på klippegrund.

Til sidst talte to brødre, Helgo Jensen og grensforstander Villy Sørensen, henholdsvis over Kvindelig hjælpeforenings første præsidentskab og Guds kærlighed til medlemmerne, samt om vore gode og opbyggende lektier og vort vidnesbyrdmøde, som kan styrke os i vort arbejde.

Aftenen sluttede med »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag« og bøn ved søster Edith Jakobsen. Vi kunne alle sige, at det var et dejligt møde, hvor Guds Ånd havde været nærværende. *K. A.*

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Aarhus: Kvindelig hjælpeforening i Aarhus afholdt fødselsdagsfest den 29. marts. Festen blev ledet af 1. rådgiver, søster Nanny Overgaard, som bød velkommen, hvorefter vi sang »Vi glædes og frydes«, og søster Esther Christensen åbnede med bøn. Soster Staking holdt en lille tale for fødselsdagsbarnet: Kvindelig hjælpeforening, hvorefter søster Ellen Jensen spillede en orgelsolo, og to søstre sang en duet. Derefter blev der serveret kakao med flere slags kage til. Ind imellem var der underholdning af taler og en oplæsning. To søstre bar deres vidnesbyrd om Kvindelig hjælpeforening, og da grensforstander, broder Otto Møller, ikke kunne være tilstede, blev ældste Finn Thomsen bedt om at sige et par ord. Han bragte en tak til Kvindelig hjælpeforening for det store arbejde, de altid havde udført, især kunne han se efter sin tilbagekomst, at det var kvinderne, der viste det bedste eksempel i at støtte Aarhus gren, eftersom der kun var få mænd, der havde præstedømmet. Broder Staking blev heller ikke fri for at sige et par ord. Han takkede Kvindelig hjælpeforenings bestyrelse for det arbejde, de havde udført før festen, og for den enighed i arbejdet, de altid viste ved forberedelserne, og så bød han os at være ydmyge og prøve at være lige så flittige til at komme til møderne i Kirken, som vi havde været til denne fest. Til slut takkede søster Nanny Overgaard for alles tilstedeværelse og for dem, der havde deltaget i underholdningen. Tilstede 51.

R. M.

Vejle gren organiseret. Den 21. marts blev Vejle atter organiseret som gren efter at have været lukket siden juli 1953. Distriktspræsidenten, ældste S. LaVar Christensen, foretog organisationen, og som grensforstander blev indsat ældste Marcus J. Gregersen med broder Carl E. Hansen som 1. rådgiver, ældste Marlin R. Andersen som 2. rådgiver og broder Hans J. Sørensen som sekretær.

DÅB

SILKEBORG:

28. februar:

Jensine Kristine Daugård Brink, døbt af ældste Peer Konnerup Kristensen, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

17. januar:

Tove Jensine Jensen Dahlgreen, døbt af Aage Th. Stilling, håndspålæggelse af Harry Petersen.

SLAGELSE:

7. februar:

Victor Hansen, døbt af ældste Ernest Anton Jensen, håndspålæggelse af Carl Helgo Jensen.

Connie Thomasine Meyer Hansen, døbt af Erik S. Jensen, håndspålæggelse af samme.

Dennis Collingford Hansen, døbt af Erik S. Jensen, håndspålæggelse af ældste Niels Peter Jensen.

ESBJERG:
18. februar:

Einar Arnold Juul Rasmussen, døbt af ældste Finn Thomsen, håndspålæggelse af ældste Dennis Christensen.

Kirsten Juul Rasmussen, døbt af ældste Finn Thomsen, håndspålæggelse af ældste Dennis Christensen.

ODENSE:
6. marts:

Eric René Elm, døbt af ældste Benworth S. Hansen, håndspålæggelse af Christian Klokker Hansen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Aarhus: 1. november 1953: Svend Aage Staking og Annelise Johanne Støjfer Stakings søn, Kim Benworth Staking, velsignet af ældste Benworth S. Hansen.

Horsens: 14. marts: Kaj Frode Bjørn og Helga Skovby Pedersens datter, Marianne Skovby Bjørn, velsignet af ældste Figat H. Breum.

Ordinationer:

Odense: 28. februar: Mads Christian Damsted ordineret til præst af ældste Benworth S. Hansen.

Bent Gjennerskov Jensen ordineret til lærer af ældste Benworth S. Hansen.

14. marts: Benno Robert Jørgensen ordineret til præst af Chr. Klokker Hansen.

Amager. 28. februar: Johannes Peder Adolf Andersen ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Martin Peter Thomsen ordineret til præst af Carl Helgo Jensen.

Poul Erik Thomsen ordineret til diakon af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Vilhelm Søren Jakobsen ordineret til diakon af ældste Werner S. Rønne.

Orla Rasmussen ordineret til lærer af ældste Werner S. Rønne.

Vilhelm Andersen ordineret til præst af Villy Sørensen.

København: 21. marts: Aage Kermit Larsen ordineret til ældste af Aage Th. Stilling.

Horsens: 28. februar: Peter Madsen Søndergård ordineret til diakon af ældste Figat H. Breum.

Dødsfald:

Aalborg: Den 26. februar døde broder Christian Nielsen, Brønderslev, næsten 78 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

Randers, 2., 3. og 4. juli.

København distrikt. Den 3. marts døde søster Marie Hedvik Andersen, Helsingør, 57 år gammel. Æret være søster Andersens minde!

Horsens: Den 7. marts dode soster Mette Kathrine Rasmussen, 79 år gammel. Æret være søster Rasmussens minde!

Emigrationer:

Horsens: Den 12. marts er Grete Margit Leed emigreret til Salt Lake City, Utah.

Aarhus: Den 12. marts er Henning Peter Baisner emigreret til Provo, Utah.

Den 12. marts er Ellen Andreasen emigreret til Logan, Utah.

Amager: Den 12. marts er Vilhelm Andersen emigreret til Salt Lake City, Utah.

København: Den 24. marts er Aage Kermit Larsen emigreret til Raymond, Alberta, Canada.

Missionærforflyttelser:

20. marts: Dale A. Hammond fra Aarhus til Helsingør.
Blaine P. Jensen fra Helsingør til København.
Wilbur N. Jensen fra København til Aarhus.
30. marts: Elmo Rasmussen fra Helsingør til Odense.

Missionærankomster:

Med »Kungsholm« den 14. april ankom ældste H. Stanley Hansen fra Salt Lake City, Utah, til den danske mission, beskikket til at arbejde i København. Vi byder ældste Hansen hjertelig velkommen til den danske mission.

Missionæraflosninger:

Den 13. april blev ældste Benworth S. Hansen fra Lakeside, Arizona, hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet som distriktspræsident for Odense distrikt.